

Weindrossel. 1932. 14. VI. Kiefern-Fichtenwald (Vacciniumtyp). Nest auf dem Boden unter einer kleinen Fichte, aus *Aira flexuosa* gebaut. 5 Eier. — 15. VI. Mischwald. Nest in Birkenstammgabel, 0,5 m ü. B. 4 Eier.

1933. 8. VI. Mischwald. Nest auf *Hylocomium*-Bülte, zwischen zwei Birken. 6 Eier. — 9. VI. Mischwald. Nest in Fichte, in 1 m Höhe und 0,5 m vom Stamm. 5 neuausgeschlüpfte Junge. — 19. VI. Fichtenwald (Myrtillustyp). Nest auf dem Boden, unter einer Fichte in *Hylocomium*, aus Gras gebaut. 3 Eier, 2 Jungen. — 25. VI. Leeres Nest in Regio alpina, Kätkätunturi. — 29. VI, 1. VII. und 3. VII., flugfähige Junge.

Litteratur. FINNILÄ, C., 1913, Ornitologiska iakttagelser under en resa inom Sodankylä lappmark 1913. Acta Soc. pro Fauna et Flora Fennica 38, N:o 3, 54 S. — 1914, Studier över fågelfaunan i Salla lappmark sommaren 1914. Ibidem 39, N:o 6, 72 S. — MONTELL, J., 1917, Fågelfaunan i Muonio socken och angränsande delar av Enontekis och Kittilä socknar. Ibidem 44, N:o 7, 260 S. — MUNSTERHELM, L., 1910, Om fågelfaunan i Turtola och Kolari kommuner. Ibidem 33, N:o 4, 92 S. — NORDLING, E., 1898, Fågelfaunan i Enare socken. Ibidem 15, N:o 3, 93 S. — PALMGREN, P., 1930, Quantitative Untersuchungen über die Vogelfauna in den Wäldern Südfinnlands, mit besonderer Berücksichtigung Ålands. Acta Zoologica Fennica 7, 218 S. — 1931, Einige quantitative Vogelbestandsaufnahmen aus Muonio, Lappland. Ornis Fennica 8, S. 73—84. — SUOMALAINEN, E. W., 1910, Ornithologische Beobachtungen während einer Reise nach Lapponia enontekiensis im Sommer 1909. Acta Soc. pro Fauna et Flora Fennica 37, N:o 1, 74 S.

Kukkosensaaren linnusto kesäkuussa vuonna 1933.

PAUL O. KARÉN.

Saaren pinta-ala on 62 ha, josta metsää 38 ha, viljelysmaita 19 ha sekä tonttimaata ja varastopaikkoja 5 ha. (Vrt. Ornis Fennica 1933, s. 7—8.)

	Laulavia ♂♂ tai pareja		Laulavia ♂♂ tai pareja
<i>Corvus cornix</i>	3	<i>Muscicapa striata</i>	3
<i>Pica pica</i>	2	<i>Phylloscopus trochilus</i>	22
<i>Chloris chloris</i>	1	<i>Sylvia borin</i>	4
<i>Carduelis spinus</i>	1	<i>Sylvia communis</i>	9
<i>Fringilla coelebs</i>	26	<i>Sylvia curruca</i>	6
<i>Emberiza citrinella</i>	4	<i>Turdus pilaris</i>	3
<i>Emberiza schoeniclus</i>	1	<i>Turdus musicus</i>	2
<i>Alauda arvensis</i>	(2)	<i>Oenanthe oenanthe</i>	3
<i>Anthus trivialis</i>	4	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>	3
<i>Anthus pratensis</i>	(3)	<i>Hirundo rustica</i>	(6)
<i>Motacilla flava</i>	(16)	<i>Lynx torquilla</i>	1
<i>Motacilla alba</i>	5	<i>Cuculus conorus</i>	1
<i>Parus major</i>	1	<i>Tringa hypoleucos</i>	1

Sulkujen sisällä olevat numerot tarkoittavat pelto- ja niittymailla asuvia lintuja. Ensimmäisessä luettelossani Kukkosensaaren linnustosta (Ornis Fennica 1933, s. 8) on myös saaren kartta.

Urpiaisia ja hippiäisiä oli myöskin, mutta en voi varmasti sanoa niiden lukumäärää. Kerran näin myöskin käpylintu-parven, jossa oli 17 yksilöä.

Kuten taulukosta näkyy, ovat pajulinnut ja peipposet tänäkin vuonna enemmistönä. Edelliset asustavat hajallaan ympäri saaren, jälkimäisten esiintyminen on paikallisempaa. Peipposten asuma-alueella on kuusi valtapuuna. Metsän tiheys on 130 puuta 400 m²:llä; puiden keskikorkeus 11 m. Pohjakaavallisuutena on pääasiallisesti mustikkaa, mutta myös puolukkaa. Sekä peippojen että pajulintujen lukumäärä on pysynyt jokseenkin samana kuin edellisinäkin vuosina. (V. 1931 peippoja 25 laulavaa, pajulintuja 20 paria. V. 1932 vastaavat numerot olivat 23 ja 19 sekä 1933 26 ja 22).

Rastaslajit sitävastoin ovat edellisiin vuosiin nähden huomattavasti vähentyneet. V. 1931 oli räkättirastaita 6 paria, punasiipirastaita 15 laulavaa ja laulurastaita 1 laulava. Kesäkuussa 1932 vastaavat luvut: 11, 9 ja 1, mutta 1933 3, 2 ja 0. Näiden lintulajien häviämisen saarelta luulen aiheutuneen siitä, että ne eivät ole saaneet pesiä rauhassa. Vuonna 1932 kesäkuussa hävitivät kaupungin pikkupojat niiden pesät jokseenkin tyystin. 1933 vuoden pesistä säilyi vain yksi. Siitä poikaset läksivät lentoon 15 p. kesäkuuta. Rastaat ovat näinä kolmena vuotena, joina olen suorittanut tutkimuksia saarella, asustaneet samalla alueella.

Kerttuja oli saarella viime kesänä tavallista runsaammin. Niillä on siellä nyt erinomaiset menestymismahdollisuudet, sillä saaren eteläisillä ja itäisillä ahoalueilla, joissa linnut pesivät, kasvaa tällä hetkellä 1—2 m korkeata, verraten tiheätä lepikkoa ja vattukkoa. Lisäksi siellä on pari vuotta sitten tapahtuneen metsän hakkuun jäljeltä paljon risuläjiä, joista linnut löytävät oivallisia pesäpaikkoja.

Muiden saarella pesivien lintulajien lukumäärässä on tapahtunut vain pienehköjä muutoksia. Aikaisempina kesinä saarella asustaneista lajeista puuttuivat laulurastas, kirjosiippo, metsätiainen, sepelkyyhky ja teeri. Uusia tulokkaita taas ovat vihreäpeippo, pajusirkku ja käki.

Zusammenfassung: Der Vogelbestand der Insel Kukkosensaari im Sommer 1933. Die Insel liegt in der Nähe der Stadt Joensuu in Ost-

finnland. Vom Gesamtareal 62 Ha sind 38 Ha bewaldet, 19 Ha sind kultiviert und 5 Ha sind Siedlungsgelände. Der Verf. hat schon früher (*Ornis Fennica* 10, S. 7—9) ein Verzeichnis des Brutvogelbestandes der genannten Insel in den Sommern 1931—32 veröffentlicht; dem Verzeichnisse ist auch eine Kartenskizze beigegeben. — Die Tabelle gibt die Anzahl Paare oder singende Männchen wieder. *Fringilla coelebs* L. und *Phylloscopus trochilus* L. erschienen 1933 mit etwa derselben Anzahl wie in den früheren Jahren; die Drosseln sind zurückgegangen, wahrscheinlich wegen Nestplünderung seitens der Stadtbuben. Die *Sylvia*-Arten wieder sind stärker vertreten, was darauf zurückzuführen ist, dass auf alten Brandwirtschaftsflächen Laubgüschel von ca. 1—2 m Höhe hochgekommen sind.

Ein Exemplar von *Phalacrocorax perspicillatus* Pall. in den Sammlungen des zoologischen Museums in Helsingfors.

VON PONTUS PALMGREN.

Bei einer Revision der sog. allgemeinen Vogelsammlung im zoologischen Museum der Universität Helsingfors fand ich ein ausgestopftes Exemplar der genannten ausgestorbenen Art. Der Zettel trägt folgende Aufschrift: *Phalacrocorax perspicillatus* (?) Pall. — *Ins. Sitcha*. — *pr. Sahlbg.* Von der Art sind laut HARTERT¹⁾ und PETERS²⁾ früher nur 5 erhaltene Exemplare, nämlich 2 in Leningrad, 2 in London und 1 in Leyden, bekannt. Unseres Stück ist unbeachtet geblieben, weil die alte Vogelsammlung wegen Mangel an Arbeitskräften seit dem Erscheinen der modernen Handbücher, wo das Aussterben der Art erwähnt wird, nicht revidiert worden ist.

Der Brillenkormoran kam einzig und allein auf der Beringsinsel vor, wo STELLER ihn bei seinem Schiffsbruch zahlreich vorfand. Die Art wurde von PALLAS³⁾ nach Stellers Aufzeichnungen beschrieben; folgende Zeilen aus Pallas Beschreibung (S. 305) seien hier wiedergegeben, aus dem Lateinischen übersetzt.

„Diese Art wurde von Steller nur auf der öden Bering-Insel, wo er als Schiffsbrüchiger lebte, beobachtet. Die Vögel sind dort sehr zahlreich, besuchen aber nie die Küsten Kamtschatkas. Sowohl in Grösse wie in Dumm-

¹⁾ Die Vögel der paläarktischen Fauna. Bd. II. Berlin 1912—21.

²⁾ Check-List of Birds of the World. Vol. I. Cambridge 1931.

³⁾ Zoographia Rosso-Asiatica. Tomus II. Petropoli 1811.